

ค่าใช้จ่ายของแรงงานไทยขณะที่ทำงานในประเทศในตะวันออกกลางและสิงคโปร์

แรงงานไทยที่ไปทำงานในประเทศในตะวันออกกลางและสิงคโปร์จะมีค่าใช้จ่ายจำนวนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศและเมื่อไปทำงานในต่างประเทศแล้วแรงงานไทยจะมีค่าใช้จ่ายขณะที่ทำงานในต่างประเทศ ค่าใช้จ่ายขณะที่ทำงานในต่างประเทศประกอบด้วย

1. ค่าอาหาร
2. ค่าที่พัก
3. ค่ารักษาพยาบาล
4. ค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศ
5. เงินสมทบประกันสังคม
6. คอกเบี้ยเงินกู้
7. ภาษีเงินได้
8. ค่าเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย

1. ค่าอาหาร กรมแรงงานได้กำหนดแนวปฏิบัติสำหรับการจัดส่งแรงงานไปทำงานต่างประเทศเพื่อเป็นหลักปฏิบัติสำหรับผู้จัดการงานเกี่ยวกับค่าอาหาร โดยให้นายจ้างจัดอาหารให้ลูกจ้างวันละ 3 มื้อ โดยไม่คิดมูลค่าและไม่หักค่าใช้จ่ายใด ๆ จากลูกจ้าง และในกรณีที่นายจ้างไม่จัดอาหารให้ลูกจ้าง นายจ้างต้องจ่ายเงินให้ลูกจ้างไม่น้อยกว่าเดือนละ 50 เหรียญสหรัฐ ทั้งนี้ ยกเว้นประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน นายจ้างไม่จัดอาหารให้ลูกจ้างก็ได้ เว้นแต่เป็นวันที่ฝนตกหรือสภาวะธรรมชาติไม่เอื้ออำนวยทำให้ไม่สามารถทำงานได้ นายจ้างจะต้องจ่ายค่าอาหารหรือจัดอาหารให้ลูกจ้างเพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ จากการสอบถามแรงงานไทยจำนวน 412 คน พบว่า นายจ้างจัดอาหารและไม่จัดอาหารให้ลูกจ้างดังนี้

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนลูกจ้างที่นายจ้างจัดอาหารและไม่จัดอาหารให้ (หน่วย:บาท)

	ชาอูคี- อาระเบีย	กูเวต	อิรัก	สิงคโปร์	รวม
นายจ้างจัดอาหารให้	251	49	12	-	312
นายจ้างไม่ได้จัดอาหารให้	47	12	-	41	100
รวม	298	61	12	41	412

จากตารางจะพบว่า คนงานไทยในประเทศอิรักทั้งหมด นายจ้างได้จัดอาหารให้แก่ คนงานไทย คนงานในประเทศชาอูคีอาระเบีย นายจ้างจัดอาหารให้ 251 คน คิดเป็นร้อยละ 84 ของคนงานไทยในประเทศชาอูคีอาระเบีย สำหรับคนงานไทยในประเทศกูเวต นายจ้างจัดอาหารให้ 49 คน คิดเป็นร้อยละ 80 ของคนงานไทยในประเทศกูเวต จากข้อมูลดังกล่าว สามารถที่จะถือได้ว่านายจ้างจัดอาหารให้คนงานไทยในประเทศชาอูคีอาระเบีย กูเวต อิรัก ในประเทศสิงคโปร์พบว่า คนงานไทยทั้งหมดนายจ้างไม่ได้จัดอาหารให้ ดังนั้น คนงานไทยจะต้องมีค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับค่าอาหาร และจากการสอบถามคนงานไทยพบว่า ค่าอาหาร 1 มื้อ ประมาณ 2 ดอลลาร์สิงคโปร์ และค่าน้ำประมาณ 0.5 ดอลลาร์ (น้ำแข็งเปล่า น้ำลาย น้ำ กระเจี๊ยบ ราคาใกล้เคียงกัน) ดังนั้น ค่าอาหาร 3 มื้อเท่ากับ 7.5 ดอลลาร์สิงคโปร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 90 บาทต่อวันหรือประมาณ 2,700 บาทต่อเดือน

2. ค่าที่พัก นายจ้างต้องจัดที่พักให้แก่ลูกจ้างโดยไม่ได้คิดมูลค่าและไม่หักค่าใช้จ่าย ใดจากลูกจ้าง ที่พักของคนงานจะมีลักษณะที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเทศ ลักษณะงาน และ ตำแหน่งงาน เช่นที่พักคนงานก่อสร้าง (Labour Camp) ในประเทศชาอูคีอาระเบีย มีลักษณะ เป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาด 4x5 เมตร หลาย ๆ ห้องติดกัน หลังคาทำด้วยสังกะสีและติคแอร์ ทั้งนี้เพราะเวลาอากาศร้อนจะร้อนมากและถ้าอากาศหนาวจะหนาวมาก ห้องนอนห้องหนึ่งถ้า เป็นคนงานไร้ฝีมือหรือกึ่งฝีมือ จะต้องพักรวมกัน 5-6 คน เป็นเตียงนอน 2 ชั้น ห้องน้ำจะใช้ รวมกัน 1 ชั้นประมาณ 20 ห้อง จะมีห้องน้ำและห้องส้วมรวมกัน 1 ห้องโถงใหญ่ ๆ แต่ถ้า เป็นคนงานระดับฝีมือและใช้เทคนิคความรู้สูง เช่นพวก Supervisor และ Foreman นอน ห้องละ 2 คน ห้องน้ำจะใช้ 2 ห้องต่อห้องน้ำ 1 ห้อง ส่วนที่พักของคนงานในหมวดบริการ เช่น คนไร้ฝีมือที่ทำงานตามบ้านหรือที่พักอาศัยที่หักจะไม่มีรูปแบบที่แน่นอนขึ้นอยู่กับบ้านของ

นายจ้างที่คนงานทำงานอยู่ การประมาณต้นทุนของที่หักจะทำได้ยากมาก และจากการสอบถามคนงานไทย 412 คน ที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อีรัก และสิงคโปร์ พบว่าจำนวนรายที่นายจ้างจัดที่พักให้มีดังนี้

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนลูกจ้างที่นายจ้างจัดที่พักและไม่จัดที่พักให้ (หน่วย:คน)

ประเภท	ซาอุดี-อาระเบีย	คูเวต	อีรัก	สิงคโปร์	รวม
นายจ้างไม่ได้จัดที่พักให้	27	2	-	3	32
นายจ้างจัดที่พักให้	271	59	12	38	380
รวม	298	61	12	41	412

จากตารางจะพบว่าคนงานไทย 412 คน นายจ้างจัดที่พักให้ 380 คน คิดเป็นร้อยละ 92 และนายจ้างไม่ได้จัดที่พักให้ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ดังนั้นจะถือได้ว่า นายจ้างจัดที่พักให้คนงานไทย

3. ค่ารักษาพยาบาล กรมแรงงานได้กำหนดแนวปฏิบัติสำหรับการรักษาพยาบาลในการจัดส่งคนงานไปทำงานในต่างประเทศดังนี้คือ นายจ้างต้องจัดการรักษาพยาบาลให้แก่ลูกจ้างในที่ทำงานหรือที่ทำการของบริษัท หรือจัดส่งลูกจ้างไปรับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาล โดยนายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด สำหรับคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อีรัก และสิงคโปร์ จะไม่มีการเสียค่ารักษาพยาบาล เพราะในประเทศเหล่านี้มีกฎหมายประกันสังคม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหลักประกันแก่คนทำงานและครอบครัวให้สามารถดำรงชีวิตต่อไปได้เมื่อไม่สามารถที่จะทำงานอันเนื่องจากการชราภาพ พิกัด คาย หรือประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน ทำให้คนงานไทยไม่เสียค่ารักษาพยาบาล

4. ค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศ คนงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศ เมื่อมีรายได้จากการทำงานและต้องการส่งเงินกลับมาให้ครอบครัวทางบ้านสามารถทำได้ 2 วิธีคือ

4.1 นายจ้างโอนเงินกลับประเทศให้โดยตรง เช่น บริษัทนายจ้างที่เป็นชาวต่างชาติบางรายจะโอนเงินให้แก่คนงานจากสำนักงานใหญ่ในประเทศของตนไปยังประเทศไทย กรณีนี้คนงานไทยจะไม่เสียค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับและไม่มีปัญหาการสูญหาย เพราะนายจ้าง

จะโอนเงินทางเทเล็กซ์หรือโทรเลขและนายจ้างจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้

4.2 คนงานดำเนินการโอนด้วยตนเอง วิธีนี้คนงานจะต้องเสียค่าใช้จ่าย

ในการส่งเงินกลับประเทศ ค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศจะเป็นจำนวนเงินเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนเงิน วิธีการส่งเงิน และประเทศที่คนงานไทยมีรายได้ เช่น การส่งเงินกลับประเทศเป็นจำนวนมากจะเสียค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศมาก วิธีการส่งเงินสามารถที่จะกระทำได้หลายวิธี แต่ละวิธีจะมีค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศแตกต่างกันดังนี้คือ

4.2.1 การซื้อครีฟท์ วิธีนี้จะประหยัดค่าใช้จ่ายกว่าวิธีอื่น ๆ ผู้ส่งเงินสามารถติดต่อบริษัทครีฟท์จากธนาคาร และเพื่อความปลอดภัยควรระบุชื่อธนาคารและสาขา เลขบัญชีและชื่อผู้รับ เมื่อได้รับครีฟท์จากธนาคารเรียบร้อยแล้ว นำครีฟท์ใส่ซองส่งทางไปรษณีย์อากาศลงทะเลเบียนส่งให้ผู้รับ วิธีการนี้คนงานไทยนิยมมาก และจากการสอบถามบริษัทจัดหางานพบว่า ค่าใช้จ่ายในการซื้อครีฟท์แต่ละครั้งเสียค่าใช้จ่ายประมาณ 37-100 บาท

4.2.2 การโอนเงินทางไปรษณีย์อากาศ (Mail Transfer) มีวิธีการคล้ายวิธีแรก แต่แตกต่างกันตรงที่เมื่อผู้ส่งเงินไปติดต่อบริษัทธนาคารในต่างประเทศแล้ว ธนาคารนั้นจะเป็นผู้ดำเนินการส่งเงินแทน ซึ่งจะถึงมือผู้รับแน่นอนกว่าเพราะเป็นการส่งโดยตรงจากธนาคารต่างประเทศ แจ้งให้ธนาคารในประเทศจ่ายเงินเข้าบัญชีของผู้รับ และผู้รับสามารถที่จะเบิกเงินจากบัญชีของตน ค่าใช้จ่ายในการโอนเงินทางไปรษณีย์อากาศมีค่าใช้จ่ายใกล้เคียงกับวิธีแรก

4.2.3 การโอนเงินทางเทเล็กซ์หรือโทรเลข การโอนเงินวิธีนี้คนงานไทยต้องไปติดต่อบริษัทธนาคาร กรอกแบบฟอร์มขอโอนเงิน โดยคนงานไทยต้องให้รายละเอียดดังนี้คือ

-ชื่อผู้รับและหมายเลขบัญชีของผู้รับ

-ชื่อธนาคารและชื่อสาขาที่ผู้รับมีบัญชีเงินฝาก

-จำนวนเงินที่ต้องการจะส่ง

-ชื่อและที่อยู่ของคนงานไทยผู้ส่งเงิน

วิธีนี้ธนาคารจะเป็นผู้ดำเนินการทั้งสิ้น เป็นวิธีที่ปลอดภัย รวดเร็ว

กว่าการส่งครีฟท์มาก แต่จะมีค่าธรรมเนียมการโอนค่อนข้างสูง ค่าธรรมเนียมจะมีจำนวนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประเทศและจำนวนเงิน และจากการสอบถามพบว่าค่าโทรศัพท์ทางไกล 3 นาทีแรกมีราคาดังนี้

ตารางที่ 28 ค่าธรรมเนียมการโอนเงินจำแนกตามประเทศ

(หน่วย:บาท)

ค่าธรรมเนียมการโอนเงิน	ซาอุดี- อาระเบีย	คูเวต	อิรัก	สิงคโปร์
ค่าใช้จ่ายโทรศัพท์ทางไกล 3 นาที	210	195	330	105
ค่าป่วยการ	30	30	30	30
ค่าธรรมเนียมการโอนเงิน	240	225	360	135

จากตารางที่ 28 จะพบว่าคนงานไทยจะโอนเงินเป็นจำนวนเท่าไรก็ตามจะต้องเสียค่าธรรมเนียมการโอนต่อ 1 ครั้งเป็นเงินที่แน่นอน เช่น คนงานไทยต้องการโอนเงิน 20,000 บาท จากประเทศซาอุดีอาระเบียมาประเทศไทย จะต้องเสียค่าธรรมเนียมการโอนเงิน 240 บาท และค่าป่วยการของธนาคารคิดจากยอดจำนวนเงิน เช่น 10,000 บาท คิดค่าธรรมเนียม 10 บาท ดังนั้นค่าธรรมเนียมการโอนที่ธนาคารจะคิดจากคนงานไทยทั้งหมด 260 บาท ข้อดีของวิธีการโอนเงินแบบวิธีนี้อีกประการหนึ่งคือ จะได้รับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราสูงกว่าการโอนเงินโดยวิธีเดิร่าห์ แต่ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่าย

4.2.4 การโอนเงินรวมกลุ่ม จะมีความรวดเร็วเหมือนการโอนเงินทาง เทเล็กซ์หรือโทรเลข แต่จะประหยัดกว่าเพราะการโอนเงินจะโอนเงินเป็นยอดรวมของกลุ่ม และธนาคารมีแบบฟอร์มเพื่อให้ผู้ส่งเงินกรอกรายละเอียดของผู้รับเงินแต่ละคนแทนเพื่อให้ธนาคารในประเทศไทยนำเงินเข้าบัญชีผู้รับเงินดังกล่าว ทำให้ค่าธรรมเนียมการโอนเฉลี่ยต่อคนต่ำลง แต่มีข้อเสียที่จะต้องมียุคคลที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอที่จะติดต่อกับธนาคารและเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือไว้ใจได้

นอกจากนี้ประเทศที่คนงานไทยไปมีรายได้จะมีผลต่อค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศ เพราะข้อระเบียบเกี่ยวกับการส่งเงินออกของแต่ละประเทศแตกต่างกัน เช่น ประเทศอิรัก ได้กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการนำเงินตราต่างประเทศออกว่าจะต้องได้รับอนุญาต สำหรับเงินคืนารซึ่งเป็นเงินตราท้องถิ่นนั้นให้นำคิดตัวเข้าประเทศได้เพียง 25 คีนาร์ต่อคน และนำออกได้ 5 คีนาร์ต่อคน ชาวต่างประเทศที่มีเงินได้ในประเทศอิรักให้ส่งเงินกลับประเทศได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของเงินรายได้ต่อปีในขณะที่ทำงานอยู่ในประเทศ นอกจากนี้ถ้ามีการระบุให้โอนออกได้ถึงร้อยละ 75 ในสัญญาซึ่งได้รับอนุญาตจากธนาคารกลาง ให้สามารถโอนส่วนที่เหลือออกได้ในรูปของเช็ค

เดินทางเมื่อเดินทางกลับ ถ้าคนงานไทยต้องการส่งเงินกลับประเทศในส่วนที่เกินร้อยละ 50 ของเงินรายได้ ก็จะมีค่าใช้จ่ายในการส่งเงินกลับประเทศเพิ่มขึ้น

5. เงินสมทบประกันสังคม เช่น ค่าใช้จ่ายซึ่งมีจำนวนไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละประเทศ กฎหมายประกันสังคมมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นหลักประกันแก่คนงานและครอบครัวให้สามารถดำรงชีวิตต่อไปได้เมื่อไม่สามารถที่จะทำงานอันเนื่องจากการชราภาพ พิการ ตายหรือประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน เพื่อจะให้ทราบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเงินประกันสังคมได้ชัดเจนขึ้นจะแยกพิจารณาแต่ละประเทศ

5.1 การประกันสังคมของคนงานไทยในประเทศซาอุดีอาระเบีย กำหนดไว้ว่าผู้มีหน้าที่จ่ายเงินสมทบการประกันสังคมได้แก่

5.1.1 นายจ้างเป็นผู้จ่ายเงินสมทบ 2% ของค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับเพื่อประกันการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงาน หากนายจ้างฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามจะถูกปรับเป็น 2 เท่าของจำนวนเงินที่จะต้องจ่าย

5.1.2 นายจ้างจะต้องจ่ายเงินสะสมร้อยละ 8 ของค่าจ้างลูกจ้างแต่ละคนต่อเดือน และลูกจ้างจะต้องจ่ายเงินสะสมร้อยละ 5 ของค่าจ้างที่ได้รับต่อเดือน ให้กองทุนประกันสังคม (General Organization for Social Insurance หรือ GOSI)

จากการสอบถามคนงานไทยที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย 298 คน พบว่ารายได้ของคนงานไทยมีลักษณะดังนี้คือ

ตารางที่ 29 ประเภทของรายได้จำแนกตามสวัสดิการ

(หน่วย: ราย)

ประเภทของรายได้	ประเทศซาอุดีอาระเบีย
รายได้ไม่รวมสวัสดิการ	184
รายได้รวมสวัสดิการ	114
รวม	298

จากตารางที่ 29 จะพบว่าคนงานไทยที่จะต้องจ่ายเงินสมทบการประกันสังคม 184 คนคิดเป็นร้อยละ 62 และมีคนงานไทยที่นายจ้างจ่ายเงินสมทบการประกันสังคมให้ทั้งหมด 114 คน คิดเป็นร้อยละ 38 และจากการสอบถามคนงานไทยในประเทศซาอุดีอาระเบีย 298 คน พบว่าคนงานมี

รายได้เฉลี่ยเดือนละ 6,755 บาท นั่นคือนายจ้างได้จ่ายเงินประกันสังคมให้ลูกจ้างจำนวนร้อยละ 10 ของค่าจ้างเป็นเงิน 675.50 บาทต่อเดือน และลูกจ้างจะต้องจ่ายเงินสะสมร้อยละ 5 ของค่าจ้างเป็นเงิน 338 บาทต่อเดือน

เงินประกันสังคมที่แรงงานไทยได้จ่ายไปขณะที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบียโดยนายจ้างได้หักจากค่าจ้างของลูกจ้างส่งให้หน่วยประกันสังคม 5% ของค่าจ้าง และหน่วยประกันสังคมจะออกบัตรให้ เรียกว่า บัตรโกซี (GOSI) คนงานจะต้องเก็บรักษาไว้ให้ดี และหากคนงานเปลี่ยนนายจ้างใหม่ให้นำบัตรโกซีไปแสดงแก่นายจ้างและหน่วยงานประกันสังคมของทางการซาอุดีอาระเบียในจังหวัดที่คนงานทำงานอยู่ เพื่อจะได้มีอายุการประกันสังคมอย่างต่อเนื่อง คนงานมีสิทธิจะเรียกเงินประกันสังคมในส่วนนี้คืนได้เมื่ออายุครบ 60 ปีของปีปฏิทินฮิญาเราะห์ หรือ 58 ปี 1 เดือน 20 วัน ตามปีปฏิทินสากล โดยคนงานสามารถที่จะขอรับเงินที่จ่ายค่าประกันสังคมไปแล้วทั้งหมดคืน และได้รับการบวกเพิ่มอีก 5% ของจำนวนเงินที่คืน โดยมีข้อกำหนดว่าคนงานนั้นจะต้องจ่ายค่าประกันสังคมมาแล้วอย่างน้อย 12 เดือน ในกรณีที่ลูกจ้างอายุยังไม่ครบ 58 ปี 1 เดือน 20 วัน ตามปีปฏิทินสากล แต่เกิดเสียชีวิตก่อน หายากก็มีสิทธิขอรับเงินประกันดังกล่าวคืนได้ และจากการสอบถามคนงานไทยที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย 298 คน พบว่าคนงานไทยไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบียมีระยะเวลาดังนี้

ตารางที่ 30 ระยะเวลาดการทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย

ระยะเวลา	ประเทศซาอุดีอาระเบีย(ราย)	ร้อยละ
ก. ต่ำกว่า 1 ปี	7	2
ข. 1 ปีหรือน้อยกว่า 2 ปี	238	80
ค. 2 ปีหรือน้อยกว่า 3 ปี	48	16
ง. 3 ปีหรือน้อยกว่า 4 ปี	1	0.5
จ. 4 ปีหรือน้อยกว่า 5 ปี	1	0.5
ฉ. 5 ปีขึ้นไป	3	1
รวม	298	100

จากตารางที่ 30 จะพบว่าคนงานไทย 298 คนมีคนงาน 7 คนที่ทำงานต่ำกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 2 ซึ่งหมายความว่าคนงานไทยร้อยละ 98 มีสิทธิที่จะขอคืนเงินประกันสังคมเมื่ออายุ 58 ปี 1 เดือน 20 วัน และจากการวิเคราะห์พบว่าคนงานไทยที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบียมีระยะเวลาเฉลี่ย 1 ปี 9 เดือน ดังนั้นคนงานไทยได้จ่ายเงินสะสมร้อยละ 5 ของค่าจ้างเป็นเงินเดือนละ 338 บาท รวม 1 ปี 9 เดือน เป็นเงิน 7,098 บาท เมื่อบวกเพิ่ม 5% จะเป็นเงินทั้งสิ้น 7,453 บาท ทุกคน

5.2 การประกันสังคมของคนงานไทยในประเทศอิรัก กฎหมายประกันสังคมของประเทศอิรักกำหนดไว้ว่า นายจ้างที่มีคนงาน 5 คนขึ้นไปจะต้องทำการประกันสังคมให้แก่คนงานเพื่อเป็นหลักประกันในการทำงาน กรณีคนงานเกิดประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยหรือเจ็บป่วยจนถึงแก่ความตาย โดยหน่วยงานประกันสังคมจะเรียกเก็บค่าเบี้ยประกันจากคนงานร้อยละ 5 ของค่าจ้างต่อเดือนในแต่ละเดือน นายจ้างจ่ายค่าเบี้ยประกันร้อยละ 12 ของค่าจ้างคนงานแต่ละคนต่อเดือนในแต่ละเดือน และรัฐบาลจ่ายสมทบให้ร้อยละ 19 แต่การบังคับเรียกเก็บเงินดังกล่าวจะได้รับการยกเว้น สำหรับคนงานต่างชาติที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายประกันสังคมจากประเทศของตนซึ่งมีผลครอบคลุมมาถึงการทำงานนอกประเทศ ทั้งนี้สถานเอกอัครราชทูตของประเทศนั้น ๆ จะต้องออกหนังสือรับรอง จากการสอบถามคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในอิรักจำนวน 12 คนพบว่าคนงานไทยมีรายได้เฉลี่ยต่อคนเป็นเงิน 7,104 บาท นั่นคือหน่วยงานประกันสังคมจะเก็บค่าเบี้ยประกันจากคนงานร้อยละ 5 ของค่าจ้างต่อเดือนในแต่ละเดือนคิดเป็นเงิน 355 บาท และนายจ้างจ่ายเบี้ยประกันร้อยละ 12 ของค่าจ้างคนงานแต่ละคนต่อเดือน คิดเป็นเงิน 852 บาท และรัฐบาลจ่ายสมทบให้ร้อยละ 19 คิดเป็นเงิน 1,350 บาท รวมค่าประกันสังคมทั้งหมดเป็นเงิน 2,557 บาท

5.2.1 การขอรับเงินค่าเบี้ยประกันคืน (Refund) คนงานและนายจ้างมีสิทธิจะขอรับเงินเบี้ยประกันสังคมคืนเมื่อพ้นสมาชิกภาพทางประกันสังคม (ลาออกจากงานเพื่อเดินทางกลับประเทศของตน) โดยคนงานจะได้รับเงินคืนเท่ากับค่าจ้างเฉลี่ยต่อเดือนของคนงานคูณด้วยจำนวนเดือนที่ทำงานหารด้วย 12 เงินจำนวนนี้สำนักงานประกันสังคมอิรักจะอนุมัติให้คนงานที่ทำงานกับหน่วยงานเอกชนที่ไม่มีสัญญาภายใต้โครงการของรัฐบาลโอนเงินออกนอกประเทศอิรักได้ 50% จากการสอบถามคนงานไทย 12 คน พบว่าคนงานไทยมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อเดือนเป็นเงิน 7,104 บาท และมีระยะเวลาที่ไปทำงานในประเทศอิรักเฉลี่ย 1 ปี 6 เดือน ดังนั้นคนงานไทยจะได้รับเงินคืนเฉลี่ยต่อคนเท่ากับ 4,753 บาท $(\frac{7,104 \times 18}{12})$ และคนงานไทยจะ

โอนเงินออกนอกประเทศอิรักได้ครั้งหนึ่งจึงเท่ากับ 2,376.50 บาท ส่วนที่เหลือจะต้องใช้จ่าย
ในประเทศอิรัก สำหรับคนงานที่ทำงานกับนายจ้างภายใต้โครงการรัฐบาลอิรัก สำนักงานประกัน
สังคมอิรักจะไม่ดำเนินการเรื่องการโอนเงินให้ หน้าที่ที่บริษัทนายจ้างจะต้องเป็นผู้ดำเนินการให้
คนงาน อัตราร้อยละของการโอนเงินขึ้นอยู่กับสัญญาที่นายจ้างได้ทำไว้กับทางอิรัก และนาย-
จ้างสามารถเรียกเงินเบี้ยประกันคืนได้หากเป็นโครงการพัฒนาประเทศ ตามกฎหมายอิรัก ฉบับที่
157 การเรียกร้องสิทธิตามกฎหมายประกันสังคม คนงานจะได้รับสิทธิทันทีเมื่อเป็นสมาชิกภาพ
แต่การรับสิทธิจะต้องกระทำและรับสิทธิระหว่างที่คนงานพำนักอยู่ในประเทศอิรักเท่านั้น จะมอบ
ให้ผู้อื่นรับแทนไม่ได้ หากคนงานเดินทางออกจากประเทศอิรักไปแล้ว เงินจำนวนดังกล่าวจะไม่มี
การโอนไปให้คนงานหรือจ่ายออกไปนอกประเทศอิรัก ยกเว้นกรณีที่มีหลักเกณฑ์ที่ปฏิบัติต่อกัน
เท่านั้น (ตามมาตรา 38 ข้อบี) ซึ่งเรื่องนี้จะต้องมีการกำหนดรายละเอียดข้อตกลงกันอย่างแน่
ชัด จะเห็นได้ว่าโดยหลักการการบังคับเป็นสมาชิกของหน่วยงานประกันสังคมเป็นการให้ความ
คุ้มครองสวัสดิการในการทำงานของคนงาน แต่ในทางปฏิบัติคนงานชาวต่างชาติส่วนใหญ่รวมทั้ง
คนงานไทยจะไม่ได้รับผลประโยชน์จากการประกันสังคม เพราะเมื่อคนงานไทยที่ลาออกจากงาน
ก่อนครบกำหนดหรือทำงานจนครบกำหนดสัญญาจ้างจะเดินทางกลับประเทศไทย ย่อมมีสิทธิที่จะขอ
คืนเบี้ยประกันสังคมที่จ่ายไป แต่คนงานไทยไม่อาจจะขอรับเงินดังกล่าวคืนในระหว่างพำนักอยู่ใน
ประเทศอิรัก ทั้งนี้เพราะวีซ่าขาออกของคนงานมีอายุอยู่ในประเทศอิรักได้เพียง 15 วัน ประกอบ
กับขั้นตอนการเรียกเงินคืนเป็นไปด้วยความยากลำบาก นอกจากนี้ แม้บริษัทนายจ้างดำเนินการ
ขอคืนเบี้ยประกันให้กับคนงานไทยได้ทัน คนงานไทยก็ไม่อาจจะนำเงินสกุลท้องถิ่นเปลี่ยนเป็นเงิน
ตราต่างประเทศได้ทันในระหว่างพำนักอยู่ในประเทศอิรัก เพราะธนาคารอิรักมักจะแจ้งกับคนงาน
ไทยว่าไม่มีเงินตราต่างประเทศ ขอให้มาคิดค่าใหม่ คนงานไทยส่วนใหญ่จึงเสียเงินส่วนนี้ไป จาก
สถิติคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศอิรัก ตั้งแต่ปี 2522-2528 มีจำนวนคนงานไทย
ประมาณ 19,755 คน และค่าเฉลี่ยของเงินขอรับคืนเงินประกันสังคมต่อคนเป็นเงิน 4,735 บาท คิด
เป็นเงิน 93,539,925 บาท ในจำนวนนี้สามารถโอนเงินกลับประเทศได้ 46,769,962 บาท

5.2.2 การขอรับเงินทดแทนกรณีประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานซึ่ง

ลูกจ้างหรือทายาทของลูกจ้างจะได้รับประกอบด้วย ค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทน ช่วงที่หยุดพักรักษา
ตัว ค่าทดแทนกรณีสูญเสียอวัยวะหรือสูญเสียสมรรถภาพในการทำงาน ค่าทดแทนกรณีตายโดยจ่าย
ให้กับทายาท

5.3 การประกันสังคมของแรงงานไทยในประเทศสิงคโปร์ ในประเทศสิงคโปร์ มีกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคมซึ่งกำหนดในพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2518 ซึ่งเรียกว่า กฎหมายเงินทดแทนของประเทศสิงคโปร์ (Workmen's Compensation ACT 1975) ตามกฎหมายระบุให้นายจ้างทุกคนประกันการประสบอันตรายหรือการเจ็บป่วยให้แก่ลูกจ้างทุกคน และได้กำหนดโทษสำหรับนายจ้างผู้ฝ่าฝืนปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสิงคโปร์หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำและปรับ ซึ่งทำให้คนงานไทยไม่ต้องเสียค่าประกันสังคมในประเทศสิงคโปร์ แต่จะได้สิทธิในการรับเงินทดแทน เงินทดแทนในประเทศสิงคโปร์แบ่งได้ 4 ประเภท

5.3.1 การสูญเสียสมรรถภาพในการทำงานชั่วคราว (Temporary Incapacity) ในกรณีที่ลูกจ้างได้รับบาดเจ็บในระหว่างปฏิบัติงานเป็นเหตุให้ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ แต่ไม่ถึงกับต้องเข้ารับการรักษาทันทีในโรงพยาบาล ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าจ้างเต็มจำนวน ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 14 วัน สำหรับกรณีที่ต้องเข้ารับการรักษาทันทีในโรงพยาบาล ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าจ้างเต็มจำนวนแต่ไม่เกิน 60 วัน โดยไม่คำนึงว่าในช่วงเวลาดังกล่าวลูกจ้างได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว แต่ยังคงรักษาทันทีเนื่องจากยังไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ หากลูกจ้างรักษาทันทีเกินกำหนดเวลาดังกล่าว (60 วัน) และยังไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ ลูกจ้างจะได้รับรายได้ครึ่งหนึ่งของเงินเดือน ซึ่งคำนวณแล้วต้องไม่เกิน 195 เหรียญสิงคโปร์ หรือหนึ่งในสามของเงินเดือน แล้วแต่ยอดคำนวณไหนจะน้อยกว่ากัน โดยมีระยะเวลาการจ่ายไม่เกิน 5 ปี

5.3.2 การสูญเสียสมรรถภาพในการทำงานอย่างถาวร (Permanent Incapacity) ได้แก่ การที่ลูกจ้างไม่สามารถที่จะทำงานเช่นที่เคยทำต่อไปได้ เช่น การสูญเสียแขนสองข้าง ตาทั้งสองข้างหรือเป็นอัมพาต หรือตาบอดข้างเดียวก็ตาม หากแพทย์ลงความเห็นว่า การสูญเสียสมรรถภาพอย่างถาวรนั้น จำเป็นต้องมีผู้คอยให้การดูแลในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ลูกจ้างมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนหนึ่งในสี่ของจำนวนเงินทดแทนที่ลูกจ้างได้รับจากการสูญเสีย จำนวนเงินทดแทนที่ลูกจ้างจะได้รับจากการสูญเสียสมรรถภาพอย่างถาวรต้องไม่เกิน 60,000 เหรียญสิงคโปร์ และไม่น้อยกว่า 20,000 เหรียญสิงคโปร์ โดยใช้สูตรคำนวณดังนี้

วิธีที่ 1

ค่าทดแทน = % การสูญเสีย × รายได้ต่อเดือน × Multiplying Factor

หรือวิธีที่ 2

ค่าทดแทน = % การสูญเสีย × 60,000 เหรียญสิงคโปร์

ทั้งนี้ให้จ่ายตามจำนวนผลลัพธ์ที่น้อยกว่า

หมายเหตุ Multiplying Factor นี้กำหนดขึ้นตามอายุของพนักงานตามตาราง 31

ตัวอย่าง ลูกจ้างชื่อ นาย ก. อายุ 30 ปี สูญเสียตาข้างหนึ่ง นาย ก. มีรายได้เดือนละ 300 เหรียญสิงคโปร์ แพทย์ลงความเห็นว่าเป็น นาย ก. สูญเสียสมรรถภาพของการมองเห็น 50% ดังนั้น เงินทดแทนที่ นาย ก. จะได้รับคำนวณดังนี้

$$\begin{aligned} \text{วิธีที่ 1 ค่าทดแทน} &= 50\% \times 300 \times 144 \text{ เหรียญสิงคโปร์} \\ &= 21,600 \text{ เหรียญสิงคโปร์} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{วิธีที่ 2 ค่าทดแทน} &= 50\% \times 60,000 \text{ เหรียญสิงคโปร์} \\ &= 30,000 \text{ เหรียญสิงคโปร์} \end{aligned}$$

ดังนั้น นาย ก. จะได้รับค่าทดแทนเป็นเงิน 21,600 เหรียญสิงคโปร์

5.3.3 โรคที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงาน (Occupational Diseases)

ลูกจ้างสามารถเรียกร้องเงินทดแทนได้ถ้าหากเกิดเจ็บป่วยด้วยโรคที่เกิดขึ้นจากการทำงานตามที่กฎหมายกำหนด (เช่น โรคที่เกิดจากแร่หิน โยหิน ทุพพอกที่เกิดจากเสียงในโรงงาน เป็นต้น) ลูกจ้างสามารถที่จะเรียกเงินทดแทนได้ในระหว่างที่ทำงานหรือภายใน 12 เดือนหลังจากออกจากงาน กรณีที่เกิดจากแร่โยหิน (Silicosis or Askestosis) พนักงานสามารถร้องเรียกเงินทดแทนได้ภายใน 3 เดือนหลังจากที่ออกจากงานและในกรณีนี้คณะกรรมการแรงงาน (Commissioner for Labour) จะเป็นผู้ประเมินการสูญเสีย หลักในการคำนวณเงินทดแทนใช้หลักเดียวกันกับการคำนวณกรณีการสูญเสียสมรรถภาพในการทำงานอย่างถาวร

5.3.4 การสูญเสียชีวิต (Fatal Injury) เมื่อพนักงานประสบอุบัติเหตุ

เสียชีวิตในระหว่างปฏิบัติงานหรือประสบอันตรายเสียชีวิตเนื่องจากการทำงาน ผู้ที่อยู่ในความอุปการะมีสิทธิที่จะเรียกร้องเงินทดแทนจากการเสียชีวิตของพนักงานได้ เงินทดแทนจากการเสียชีวิตจะได้รับสูงสุดไม่เกิน 45,000 เหรียญสิงคโปร์ และต่ำสุดไม่น้อยกว่า 15,000 เหรียญสิงคโปร์

การคำนวณเงินทดแทนในกรณีนี้ตายทำได้ 2 วิธี

วิธีที่ 1

ค่าทดแทน = รายได้ต่อเดือน × Multiplying Factor
(ดูรายละเอียดในตารางที่ 31)

วิธีที่ 2

ค่าทดแทน = 45,000 เหรียญสิงคโปร์
ซึ่งนี้ให้จ่ายตามจำนวนผลลัพธ์ที่น้อยกว่า

ตัวอย่างที่ 1 ลูกจ้างชื่อ นาย ช. อายุ 17 ปี คายเนื่องจากการทำงาน มีรายได้เดือนละ 130 เหรียญสิงคโปร์ เงินทดแทนที่จะได้รับคือ

$$\begin{aligned}\text{ค่าทดแทน} &= 130 (\text{รายได้ต่อเดือน}) \times 108 (\text{Multiplying Factor}) \\ &= 14,040 \text{ เหรียญสิงคโปร์}\end{aligned}$$

ดังนั้น นาย ช. จะได้รับเงินทดแทนจำนวน 15,000 เหรียญสิงคโปร์

ตัวอย่างที่ 2 ลูกจ้างชื่อ นาย ค. อายุ 45 ปี คายเนื่องจากการทำงาน นาย ค. มีรายได้เดือนละ 500 เหรียญสิงคโปร์ ดังนั้นเงินทดแทนที่จะได้รับคือ

$$\begin{aligned}\text{ค่าทดแทน} &= 500 \times 103 \text{ เหรียญสิงคโปร์} \\ &= 51,500 \text{ เหรียญสิงคโปร์}\end{aligned}$$

ดังนั้น นาย ค. จะได้รับเงินค่าทดแทนจำนวน 45,000 เหรียญสิงคโปร์

หมายเหตุ คำว่ารายได้ต่อเดือนนั้น รายได้ในที่นี้จะประกอบด้วยค่าจ้าง ค่าอาหาร ค่าที่พัก ค่าล่วงเวลา โบนัสหรือเงินประจำปี แต่ไม่รวมค่าเดินทางซึ่งอาจจะจ่ายสมทบโดยนายจ้างและการประกันสังคม

ตารางที่ 31 แสดงตัวคูณซึ่งกำหนดขึ้นตามอายุของลูกจ้าง (The Multiplying Factor is Determined by The Age of The workman)

อายุของลูกจ้าง (ปี)	ตัวคูณสำหรับการสูญเสีย สมรรถภาพอย่างถาวร	ตัวคูณสำหรับการเสียชีวิต
40 และต่ำกว่า	144	108
41	142	107
42	140	106
43	138	105
44	136	104
45	134	103
46	132	102
47	130	101
48	128	100
49	126	98
50	124	96
51	122	94
52	120	92
53	118	90
54	116	88
55	114	86
56	111	84
57	108	82
58	105	80
59	102	78
60	99	75
61	96	72
62	92	68
63	87	63
64	82	58
65	77	53
66 ขึ้นไป	72	48

6. คอกเบี้ยเงินกู้ เนื่องจากคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในต่างประเทศมีฐานะยากจนและก่อนที่จะไปทำงานในต่างประเทศจะมีค่าใช้จ่ายจำนวนหนึ่ง เช่น ค่านายหน้า ค่าพาหนะและอื่น ๆ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายก่อนที่จะไปทำงานในต่างประเทศ ทำให้คนงานต้องกู้เงินเพื่อที่จะใช้จ่ายในการที่เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ ทำให้ต้องเสียคอกเบี้ยเงินกู้ คอกเบี้ยเงินกู้จะมีจำนวนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่กู้ ระยะเวลาที่กู้ และอัตราคอกเบี้ย จากการสอบถามคนงานไทยจำนวน 412 คน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศดังนี้

ตารางที่ 32 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศจำแนกตามประเทศ (หน่วย:บาท)

ประเทศ	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศต่อคน
ซาอุดีอาระเบีย	31,410
คูเวต	30,415
อิรัก	31,612
สิงคโปร์	40,363
เฉลี่ย	32,160

จากตารางที่ 32 จะพบว่าค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศต่อคนเป็นเงินจำนวนมากพอสมควรและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศสิงคโปร์มีจำนวนมากที่สุดคือ 40,363 บาทต่อคน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศคูเวตค่าที่สุดคือ 30,415 บาทต่อคน เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศมีเป็นจำนวนมาก คนงานไทยที่มีฐานะดีก็จะนำเงินออกมาเป็นค่าใช้จ่าย สำหรับคนงานไทยที่มีฐานะไม่ดีก็จะต้องกู้เงินมาเพื่อใช้จ่ายในการนี้ แหล่งที่มาของเงินกู้ได้แก่ ญาติพี่น้อง เงินกู้สถาบันการเงินและเงินกู้นอกสถาบันการเงิน จากการสอบถามคนงานไทยจำนวน 412 คน พบว่าแหล่งที่มาของเงินที่นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ มีดังนี้คือ

ตารางที่ 33 แหล่งที่มาของเงินที่นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมไปทำงานในต่างประเทศ

(หน่วย: ราย)

แหล่งที่มาของเงิน	ประเทศที่คนงานไปทำงาน					
	ชาอูคี-อาระเบีย	คูเวต	อิรัก	สิงคโปร์	รวม	ร้อยละ
เงินออม	67	15	4	5	91	22
เงินกู้สถาบันการเงิน	151	24	3	34	212	51
ญาติ พี่น้อง	48	13	4	1	66	16
เงินกู้นอกสถาบันการเงิน	32	9	1	1	43	11
รวม	298	61	12	41	412	100

จากตารางที่ 33 จะพบว่าแหล่งที่มาของค่าใช้จ่ายของคนงานที่เดินทางไปทำงานในประเทศชาอูคีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ มาจากเงินออมน้อยละ 22 มาจากเงินกู้สถาบันการเงินร้อยละ 51 และมาจากญาติ พี่น้อง ร้อยละ 16 นั่นคือคนงานไทยมีฐานะปานกลาง ร้อยละ 67 ทั้งนี้เพราะการกู้เงินจากสถาบันการเงินจะต้องมีหลักประกันค้ำประกัน มาจากเงินกู้นอกสถาบันการเงินร้อยละ 11 นั่นคือคนงานไทยร้อยละ 11 มีฐานะยากจน แหล่งที่มาของเงินกู้จะมีผลต่อกองเก็บมากเพราะแหล่งที่มาของค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในต่างประเทศที่มาจากเงินออมจะไม่เสียดอกเบี้ย สำหรับแหล่งที่มาจากเงินกู้สถาบันการเงินและเงินกู้นอกสถาบันการเงินจะเสียดอกเบี้ยเงินกู้ จากการสอบถามพบว่าเงินกู้สถาบันการเงินจะมีอัตราดอกเบี้ยประมาณ 12%-18% ต่อปี ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าเงินกู้นอกสถาบันการเงิน ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยประมาณ 24%-120% ต่อปี และเมื่อพิจารณาจำนวนเงินกู้เพื่อใช้จ่ายในการเดินทางไปทำงานในประเทศชาอูคีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์พบว่า คนงานไทยกู้เงินเพื่อใช้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศดังกล่าวประมาณ 5,000-50,000 บาท แยกตามประเทศได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 34 จำนวนเงินกู้โดยเฉลี่ยจำแนกตามประเทศ (หน่วย:บาท)

ประเทศ	จำนวนเงินกู้โดยเฉลี่ย
ซาอุดีอาระเบีย	30,552
คูเวต	24,750
อิรัก	30,625
สิงคโปร์	36,643
เฉลี่ย	30,491

จากตารางที่ 34 จะพบว่าเงินกู้เพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ เงินกู้เพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศสิงคโปร์มีจำนวนเงินมากที่สุดคือ 36,643 บาท และเงินกู้เพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเตรียมตัวไปทำงานในประเทศคูเวตน้อยที่สุดคือ 24,750 บาท และเมื่อพิจารณาทางด้านระยะเวลาที่ใช้คืนเงินกู้ จากการสอบถามคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ 321 คน พบว่ามีระยะเวลาที่ใช้คืนเงินกู้ทั้งนี้คือ

ตารางที่ 35 ระยะเวลาเฉลี่ยในการใช้คืนเงินกู้

ประเทศ	ระยะเวลาเฉลี่ยในการใช้คืนเงินกู้
ซาอุดีอาระเบีย	12 เดือน
คูเวต	11 เดือน
อิรัก	10 เดือน
สิงคโปร์	15 เดือน
เฉลี่ย	12 เดือน

เมื่อพิจารณาทางด้านอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จากการสอบถามคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ 321 คน พบว่ามีอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ทั้งนี้คือ

ตารางที่ 36 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เฉลี่ยร้อยละ

(หน่วย: ร้อยละ)

ประเทศ	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เฉลี่ยร้อยละ
ซาอุดีอาระเบีย	30
คูเวต	35
อิรัก	51
สิงคโปร์	16
เฉลี่ย	30

จากตารางจะพบว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารไทยที่ไปทำงานในประเทศสิงคโปร์ มีอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำสุดคือร้อยละ 16 ต่อปี เพราะแหล่งที่มาของเงินกู้มาจากสถาบันการเงินคิดเป็นร้อยละ 94 ($34 \div 41 \times 100$) ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยค่าทำให้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารไทยที่ไปทำงานในประเทศสิงคโปร์โดยส่วนรวมต่ำด้วย สำหรับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารไทยในประเทศอิรักมีอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงที่สุดคือร้อยละ 51 ต่อปี เพราะแหล่งที่มาของเงินกู้มาจากญาติ พี่น้อง และเงินกู้จากสถาบันการเงินคิดเป็นร้อยละ 41.7 ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยสูงมากทำให้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารไทยที่ไปทำงานในประเทศอิรักโดยส่วนรวมสูงไปด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถที่จะคำนวณดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ ได้ดังนี้

สูตร

$$P = A \frac{1}{n} \times \frac{1}{a \frac{1}{n} i}$$

P

คือเงินที่จะต้องจ่ายแต่ละงวด

$A \frac{1}{n}$

คือ เงินต้นหรือค่าปัจจุบันของค่ารายปีของการจ่ายเงิน n งวด

$a \frac{1}{n} i$

คือ เงินต้นของการจ่ายเงินงวดละ 1 บาท เป็นเวลา n งวด ด้วยอัตราดอกเบี้ย I

และ $I = nP - A \frac{1}{i}$

I คือดอกเบี้ยทั้งหมด

n คือจำนวนงวด

$A \frac{1}{i}$ คือเงินต้นหรือค่าปัจจุบันของค่ารายปีของการจ่ายเงิน n งวด

ตัวอย่าง คนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบียกู้เงินโดยเฉลี่ยคนละ 30,552 บาท อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เฉลี่ยร้อยละ 30 ระยะเวลาที่ใช้คืนเงินกู้ 12 เดือน การชำระคืนเงินกู้ไม่สามารถบอกจำนวนได้แน่นอน ดังนั้นสมมติให้คนงานไทยชำระคืนเงินกู้ทุกเดือนเท่ากัน จะได้จำนวนเงินที่ต้องชำระคืนเงินกู้เดือนละเท่ากับ

$$P = A \frac{1}{i} \times \frac{1}{a \frac{1}{i}}$$
 บาท

$$= A \frac{1}{12} \times \frac{1}{a \frac{1}{12} 2.5}$$
 บาท

$$= 30,552 \times \frac{1}{10.25751217}$$
 บาท

$$= 2,978.50$$
 บาท

และ $I = nP - A \frac{1}{i}$ บาท

$$= 12 (2,978.50) - 30552$$
 บาท

$$= 5,190$$
 บาท

ดังนั้นคนงานไทยที่ต้องกู้เงินจะเสียดอกเบี้ยเฉลี่ยคนละ 5,190 บาท และเมื่อเฉลี่ยทั้งหมดสำหรับคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบียจำนวน 298 คน จะเสียดอกเบี้ยคนละ $\frac{5,190 \times 231}{298} = 4,023.12$ บาท เมื่อพิจารณาคนงานไทยจำนวน 412 คนที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อีรัก และสิงคโปร์ จะมีค่าใช้จ่ายที่เป็นดอกเบี้ยเงินกู้อย่างนี้

ตารางที่ 37 แสดงจำนวนเงินกู้ อัตราดอกเบี้ย ดอกเบี้ย จำแนกตามประเทศ

ประเทศ	เงินกู้ (บาท)	อัตราดอกเบี้ย ร้อยละต่อปี	ระยะเวลา คืนเงินกู้ (เดือน)	จำนวนเงิน ที่ผ่อนชำระ (เดือน)	ดอกเบี้ยเงินกู้ ต่อคน
ซาอุดีอาระเบีย	30,552	30%	12	2,978.50	4,023
คูเวต	24,750	35%	11	2,662.58	3,422
อิรัก	30,625	51%	10	3,823.00	5,070
สิงคโปร์	36,643	16%	15	2,711.50	3,538
เฉลี่ย	30,491	30%	12	2,972.50	4,035

จากตารางที่ 37 พบว่าคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศอิรักจะมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับดอกเบี้ยเงินกู้สูงที่สุดคือ 5,070 บาทต่อคน และคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศคูเวตจะมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำสุดคือ 3,422 บาทต่อคน

7. ภาษีเงินได้ จากการสอบถามคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศสิงคโปร์ พบว่าคนงานไทยจะต้องเสียภาษีเงินได้ประมาณเดือนละ 26 เหรียญสิงคโปร์หรือประมาณ 312 บาท สำหรับคนงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต และอิรัก ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้

8. ค่าเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย จากการสอบถามคนงานไทย 412 คน พบว่าคนงานไทยได้เตรียมเสื้อผ้าที่จะใช้ขณะที่ไปทำงานในต่างประเทศ โดยซื้อจากในประเทศไทยแล้วนำไปใช้ในต่างประเทศซึ่งมีบางส่วนที่เป็นเสื้อผ้าชุดทำงานเก่าแต่ยังมีสภาพดีและมีบางส่วนที่ได้ซื้อเพื่อใช้ขณะที่ไปทำงานในต่างประเทศ เสื้อผ้าที่คนงานไทยซื้อได้แก่ กางเกงยีนส์ กางเกงผ้าร่มขาสั้นและเสื้อกล้าม ผ้าเช็ดตัว ผ้าขามัว ประมาณค่าเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายเป็นเงิน 1,000 บาท